

Karin Spaink (voorwoord Ben Crul, hoofdredacteur Medisch Contact):
'Het borstkankerlegioen.' Uitgeverij Reed Business, Amsterdam 2008 ISBN
9035230392 (Borstkanker/1) zie ook: [Het borstkankerlegioen](http://www.spaink.net/) en
<http://www.spaink.net/>

Over de schrijfster: Karin Spaink (1957) is schrijfster. Ze kreeg o.a. MS en borstkanker. Door die laatste ziekte werd ze lid van het borstkankerlegioen. Ze schrijft in Het Parool, Medisch Contact en als hoofdredacteur in The Next Ten Years, een serie over de maatschappelijke gevolgen van internet. Van haar zijn ook de boeken 'Het strafbare lichaam', 'De dood in doordrukstrip' en 'Medische geheimen'.

Soort boek/stijl: Dit boek bevat een verzameling columns die eerder verschenen in Medisch Contact aangevuld met stukken van elders (Parool, weblog (Klog =kankerlog). De columns bevatten Karin Spainks ervaringen als patiënt, in een breder verband geplaatst. Scherp analyserend, broodnuchter, kritisch, grappig en openhartig.

Korte samenvatting: Na "Open en bloot" weer een verfrissend boek van Karin Spaink. Ze schrijft over haar ervaringen binnen de gezondheidszorg, in het ziekenhuis maar ook over haar leven thuis. Om ook zoals op de flaptekst staat: 'de medische professie (te) laten zien hoe hun therapieën, statistieken, bezweringen en zorg worden ontvangen. Met name wat er gebeurt tijdens en tussen de vele ziekenhuisbezoeken door. Wat artsen nooit wordt verteld omdat het in de spreekkamer te futiel lijkt, maar wat de patiënt volkomen in beslag neemt.' Dus gaat ze in op behandeling en bejegening, gekwakkel, ongemakken, gevolgen van therapieën, Herceptin en depressie en statistiek, angst en verdriet, vooroordelen, andere visies. Ook becommentarieert ze ook (politieke) standpunten, campagnes soms met felle uithalen, kritisch maar ook humoristisch zoals we van haar gewend zijn. Maar ook zorgzame artsen en goede hulpverlening komen aan bod. Kortom een echte Karin Spaink. Ze analyseert niet alleen de patiënt in zichzelf, maar ook de calvinist in zichzelf en dat heeft allemaal met elkaar te maken.

Wat viel op: Dat het weer een boekje is met zoveel rake analyses dat het voor medepatiënten enorme steun is om ze te lezen. Hartverwarmend omdat ze zo herkenbaar zijn en nu opgeschreven, waardoor ze ook te gebruiken zijn op andere plekken. Bijvoorbeeld als het gaat om de wereld die artsen niet zoveel zien, of het gedoe rond zorg, uitzieken en PGB.

Citaten: pag. 19-20 'Iedereen weet dat kanker, als die de vrije hand heeft, je dood betekent. Dus wordt er waar mogelijk geopereerd, bestraald en gechemokurd. Die behandelingen zijn ingrijpend: een borst eraf, je schedel open, een long eruit. een stuk van je darmen weg, je huid kapot bestraald, je haar eraf gehemood; ziek zwak en misselijk wordt je ervan.....Het is om erger te voorkomen, maar het voelt niettemin volstrekt krankzinnig om uit vrije wil het ziekenhuis in te gaan en je borst, waar niks mis mee lijkt, op een pijnlijke bobbel na, af te laten zetten; om je vrijwillig aan maagpijn, misselijkheid, infecties, kaalheid, kapot slijmvlies, spierpijn, afbrokkelende nagels en futloosheid te onderwerpen. Je doet het toch, vanwege diezelfde *leap of faith*.

Pag. 29: 'Moest er geen oncoloog aan te pas komen, vroeg Lies? Welnee, zei de assistente, dat hoefde helemaal niet, de chirurg was heel capabel. Wat was het precieze TNM-stadium van de ziekte, wilden de dames weten. De assistente rechtte

haar rug. Ze moesten heus begrijpen dat het he-le-maal niet gewoon was dat zulke informatie aan patiënten werd verschaft. Echtgenote merkte op dat het logisch leek dat ze naar een oncoloog wilden. De chirurg had vakkundig geopereerd, maar thans was andere kennis geboden. Dat was nergens voor nodig, bezwoer de assistente hen, ze waren heus in goede handen bij de chirurg. Waarna de echtgenote beheerst explodeerde. 'Als ik een brood nodig heb, ga ik naar de bakker, als ik vlees wil kopen, naar de slager. Ik wil nu dus naar een oncoloog.' 'Tsja,' als ze dan zo nodig moesten, antwoordde de assistente gebelgd, en voegde daaraan toe, vals en buitengewoon onprofessioneel, wat de TNM-status van Lies was en 'dat die niet veel goeds voorspelde.'... Ik denk dat die assistente haar boekje volstrekt te buiten is gegaan, en prijs Lies en mijzelf gelukkig dat wij moderne oncologen hebben gevonden.

Pag. 87 en 88 'Wat U niet ziet, deert ons echter wel degelijk. Er gaan lange uren, soms hele dagen, voorbij waarin we onze verse klachten evalueren en eindeloos zitten te dubben. Zal ik nou bellen?Complexe kwesties. En dat is nog maar de fysieke kant: er zijn ook vragen, lastigere vragen, over de nabije toekomst en over je existentie. Hoe kom ik straks bij de spullen op de bovenste plank? Ik kan moeilijk voor alles de buurman bellen. Hoe lang kan ik nog zelfstandig wonen? ... De bezorgdienst wordt te duur. De vergoeding voor de hulp gaat omlaag. De vaste hulp is weg, waar vind ik een andere met wie ik overweg kan? Er ligt weer vijf centimeter papier voor de rompslomp over het PGB die ik moet invullen, waar haal ik de energie vandaan?.... Er komen steeds minder mensen langs. Hoe vul ik mijn dagen nu ik steeds minder kan? Het moeilijke is dat veel van die vragen, ook al zijn ze cruciaal, niet goed te beantwoorden zijn. Niet door u, en niet door uw patiënten. Op het medische vlak kun je dingen nog wel 's aankijken- 'belt u maar als het erger wordt'- maar wat doe je met al die levensvragen? Je eigen leven moeten aankijken, dat is de lastige taak waar ernstig zieke mensen mee worstelen. Zo veel zorgen, zo weinig antwoorden.'

Recensies: volgen later. Nu flaptekst: 'Spaink schrijft op een levendige toon, maar met de nodige distantie en zelfspot. 'Het borstkankerlegioen' is interessant voor zowel artsen, verpleegkundigen als patiënten en hun naasten.

Zie ook: <http://www.spaink.net/2008/10/03/het-borstkankerlegioen/>